

Bukkejakt i Mechlov

Tekst og foto KÅRE VIDAR PEDERSEN

Jakta på vårbukk i Polen er på mange måter en fantastisk opplevelse! Men det spørs om ikke brunstjakt på storvokste, brunstige råbukker i slutten av juli er minst like spennende?!

MESTERLOKK:
Stawomir Pawlokowsm er fantastisk god til å lokke ikke bare rådyrbukker, men også hjort og rev. Midt på lyse dagen kom reven strake veien over jordet som en rakett inn fra 7-800 meter!

«THE SWEEDE»:
Daniel gjør stort sett to ting her i livet; jobber og jakter!

DEN FØRSTE BUKKEN:
Kjell har nettopp felt sin første råbukk, en vakker 6-takker og er naturlig nok veldig fornøyd.

GLADE GUTTER: Sjefsjeger Stawomir Pawlokowsm (t.h) og hans dyktige kjentmann er storfornøyde over resultatet av jaktas første bukk, en vakker 7 tagger som måler til sølv.

Lenge før selv en viss mann i Polen har tanker om å stå opp, er vi i farta. Vår mann og lokkemester, Stawomir Pawlokowsm, henter oss «midt på svarte natta», i alle fall føles klokka 03.15 slik etter å ha kommet relativt sent i seng i går kveld. Natta blir rimelig stutt i begge ender når snaue tre timer er alt som settes inn på kontoen for hardt tiltrengt hvile og påfyll av ny energi. Men etter et par-tre kopper kruttsterk drikke som skal forestille kaffe, grynter guiden fornøyd på noe gebrokkent engelsk og har virkelig klokkeetro på en fin bukkemorger.

Omhegnet av modne byggåkre møter vi flere lokale guider som alle virker uforskammet kvikke og opplagte på en slik ukristelig tid, en nødvendig motvekt til søvndorske nordmenn på tur. Guider og jegere fordeles og vi har knapt rullet et par hundre meter før de to første rådyrene krysser veien foran oss, geit med overvrig bukk på slep, helt i hundre på grunn av de liflige duftene hunddyret tydeligvis lokker med.

Men råa er tydeligvis ennå ikke helt klar

til bedekning for hun jumper unna hver gang bukken forsøker å pare henne, vinkler tilsynelatende uten mål og mening hit og dit for å komme seg unna den overklare beileren. Plutselig bråsnur hun og jager tilbake over asfaltveien igjen, forfjamsset ruser bukken etter og skjærer med et nødsrik klar av guidens støtfanger!

Kjærlighetens veier er i sannhet uransakelige og når forplantningslysten overstyrer all annen hjernevirkesomhet, kan så mangt et skje. Og det gjelder tydeligvis både for folk og fe!

-Gold medallion, roper guiden opphisset og sjåføren står på bremsene, - vielleicht silber, skifter han til tysk og vil tydeligvis ut og avgårde etter storbukken. Men ikke bare er det fremdeles for mørkt, dyrene forsvinner i stor fart over nærmeste bakketopp og blir borte i svarten.

Stadig nye sjanser

Umerkkelig sakte øker sikten etter som også den polske sensommernatta må vike for en ny dag i emning. Og rådyrene dukker fram som mørke skygger både her og der, to dyr opp til høyre avsløres gjennom

åtte ganger forstørrelse som to ungdyr. Ytterligere tre dyr beiter nede ved bekkedraget som deler åkerlandskapet med frodige kantsoner og korte forflytninger mellom mat, hvile og uforstyrret ro. Den flotte produksjonsråa har to lam som allerede er uvanlig storvokste etter en grøderik sommer med særs gode ernæringsforhold.

Enda to dyr kommer løpende etter hverandre i hastig jag gjennom hveteåkreren som strekker seg så langt øyet kan se. Først når de vinkler av og kommer rett i mot, er det mulig å se at det er to mindre bukker; en spissbukk og en litt større firetakker.

Ingen av bukkene er imidlertid store nok til å være interessante for avskyting, så vi velger å forflytte oss over i neste terrenngavsnitt. Men det er jo et eventyr i seg selv, bare det å få anledning til å observere og studere en så tett rådyrbestand.

Vi forlater bilen i et lite skogholt og smyer oss varsomt mellom imponerende eikeskog og til dels frodig undervegetasjon, stadig oppløyd markfurer i store felter vitner om at også villsvinnbestanden er tallrik i området.

En god håndkikkert er minst like viktig som en ditto riflekikkert til smygjakt på rådyr, og må benyttes flittig for å finne eventuelle rådyr, før de oppdager jegeren. Ute i motsatt kant av den lille skogen, får vi øye på et større dyr som står midt i åkeren og lefler i seg hvetekorn. Ingen tvil om at dette er en voksen råbukk, egentlig litt pussig at den er alene og ikke sammen med ei geit.

-Vi forsøker å krysse rundt den neste skogpynten, hvisker Stawomir, - enda er det gode fem hundre meter opp til stedet hvor dette dyret befinner seg. Han er kjent for å være en mester til å lokke, ikke bare på rådyr, men omtrent det meste skal man tror den overbevisende lokkeundervisningen han leverte i går ettermiddag. Og rådyr skal han være særlig god til å lokke på.

Knapt har vi rundet den tettvokste skogsøya, før en illsint og morgensur gårdshund hugger i like bortenfor oss, tydeligvis ligger det en gård der inne som ikke er mulig å se, selv om det neppe kan være mer enn 30 meter inn til fillebikkja. Bikkja søker som om det skulle være ulv frampå, eller kriminelle innbruddstyver! Det synes som et heller dårlig utgang-

spunkt for lokking, men polakken finner uførtroddent fram lokkepipa og puster ut noen forlokkende geitetonar. To ganger blåser han, egentlig ganske lavt og rolig, ingen imponerende forestilling.

Men bukken kommer i fullt firsprang gjennom åkeren den. Rett i mot oss og stopper på gode 100 meter, mens den iltre gårdshunden fortsatt bråker som et «vilt dyr». Helt merkelig spør du meg! Guiden setter opp skytestokken og tomme opp, dette er en finfin bukk. Men dyret står såpass skrått at foreløpig vegrer jeg meg for å avgi skudd. Sjekker trygg bakgrunn og fokuserer på bukken igjen, puster inn og puster ut. Trådkorset plasseres på bogen og når dyret tar et skritt til fram, vrir den seg samtidig litt fra meg og mot høyre.

Pekefingeren får omsider en overopphelet melding fra et eller annet avgjørende senter i hjernen og beveger seg noen få, men nødvendige millimeter slik at hanefanget glipper og skuddet går. I smellen klapper bukken sammen momentant og blir liggende.

Fantastiske bukker

Laster automatisk inn en ny patron og avvakter om det eventuelt skal være nødven-

dig med et oppfølgingsskudd, men det er ikke bevegelse å spore der ute i hvetehevet. Begge guidene gratulerer og deler rikelig ut skikkelige bjørneklemmer, det er tydelig at de er like fornøyd som meg. I alle fall virker det som om de synes det er like morsomt å jakte som jeg og at alt går riktig for seg. Etter noen minutter vasser vi utover i den solmodne åkeren og jeg reker å tenke at skurtreskinga må være like om hjørnet her nede, ganske sikkert gode tre uker tidligere enn hjemme. Begynner vel tidlig å se etter bukken, ser meg tilbake og innser at avstanden nok var noe lenger enn jeg trodde før det smalt.

Enda 30 meter lenger fremme ligger bukken, praktisk talt død og fordervet! Skuddet mitt sitter en smule høyt, såpass høyt at det har klipper ryggraden tvers av og effektivt parkert dyret på stedet. Men samtidig er det bare å beklage at 30-06 kula har fart rimelig stygt fram med ytrefiletene. Huff og huff, tenker jeg og forsøker på stotrende tysk å beklage på det sterkeste den massive ødeleggelsen av mye god mat. Men guidene bare smiler fra øre til øre og peker på bukkens helt spesielle gevir, definitivt ingen småutt og med en ekstra stang, i tillegg til at det ikke er mindre enn 8 tellende takker til sammen.

DAGENS LENGSTE: Oddmund strakk skuddholdet en god del, men kunne dermed felle denne fine bukken med ekstra lange gevirstenger.

Det er ikke til å komme i fra at europeiske jegere er vesentlig mer opptatt av uvanlige og det man må kunne kalle abnorme geviroppsatser, og disse gutta utgjør ingen unntak, de prater i munnen på hverandre og ler. En ny runde med fysiske gratulasjoner og banking på ryggen understreker at denne bukken nok ikke er vanlig kost.

Kanskje de misforstår norsk trausthet og de feiltolker et forsiktig smil som manglende entusiasme, for Stawomir spør for sikkerhets skyld nok en gang; - Are you not happy, my friend?!

-Of course, jeg er selvfølgelig storfornøyd og takker og bukker både for oppvisningen i lokking og en fint trofé til minne om jakta. Det er bare det at vi nordmenn mangler en god del av den mer syd-europeiske entusiasmen i kroppspråket. Bukken bæres i felleskap bort til nærmeste bilvei, mens en fremdeles hel og gullgul fullmåne tetter på skrå ned over bøkeskogen. Så går mobiltelefonen omtrent varm idet den vellykkede jakta må viderefremmes umiddelbart til resten av guidene og det varer ikke mange minuttene før Ryszard er på plass i sin gamle russiske

«firhjulstrekker».

Igjen makter bukken å frambringe brede og hjertelige glis, samt nok en omgang med «kyss, klapp og klem». Ingen tvil om at dette ansees som en stor attraksjon, vel verdt et antall omganger med fysisk nærkontakt med polske jegere som inntil dag morges var totalt ukjente!

Men omsider stilner ovasjonene og vi får melding om at Kjell Narve Hov også har felt en fin bukk, og attpå til hans første råbuk. Den blide trønderen har jaktet mangt og mye annet, men altså ikke debutert som bukkejeger for nå.

Vi passerer at antall åkre og diverse jordlapper, før vi kan forevige en glad skytter som nok ikke ser noe mindre brydd ut enn forfatteren gjorde over all den fysiske virakken for en snau times tid siden!

Flere bukker

Morgen blir til kveld, bare med en opplevelsrik tur til Saltguvene inne i sentrum av Krakow, og det er stadig bukker å se. Noen små, noen store, og mange veldig fine bukker med store, vakre gevir. Både Daniel Søderman og Kjell skyter seg enda

flere bukker, mens telemarkingen Oddmund Stenstad er litt uheldig. Det mangler ikke på bukkeobservasjoner, men det vil seg ganske enkelt ikke.

Ikke før den siste dagen, men da tar Oddmund til gjengjeld igjen det tapte. Først på morgenen feller han to vakre bukker, godt over snittet i størrelse i forhold hva som er vanlig hjemme i Norge. Før kveldsokta også skal vise seg og ha positive opplevelser på lur.

Bukk og geit beiter i kanten av et bekkedar som deler det varme kulturlandskapet i to, men utfordringen er at det mellom oss og dyrene står det ennå en betydelig mindre bukk og ei geit! Det er umulig å komme seg på skuddhold av den store, uten å støkke de to nærmeste, som mest sannsynlig så vil støkke den store. Eneste utveien synes å gå i en vid bue rundt naboåkeren og så krype fram på kanten ned mot bekkens fra motsatt side. Og bare håpe at dyrene fortsatt er opptatt med kveldsmaten!

Kvelden er varm og hestekleggene er mange, utseendemessig noe lengre enn våre hjemlige plageånder, men minst like iltre og innpåslitne. Stikke gjør de også,

LIVETS GLADE GUTTER: F.v. Oddmund Stenstad, Daniel Søderman og Kjell Narve Hov med en godt knippe vakre råbukker. I dette området var det nesten bare å velge og vrak hvilke bukker man ville skyte.

eller kanskje mer riktig, biter. Vi banner og slår vilt om oss etter innpåslitne blod-sugere, snubler i den frodige åkeren og banner, men er det verdt det? Vil bukken fortsatt være opptatt av å spise, eller er den for lengst over alle hauger, overstyrt av brunstige forplantningsinstinkter?

De siste par hundre meterne fram mot vårt utpekte og strategiske punkt forseres ulidelig sakte for ikke å ødelegge og støkke, hvis dyrene fortsatt er på samme stedet. Den polske kjentmannen i front krabber fram på kanten og bretter stive åkeraks til side for å se bedre. Lenge og lett hoderystende signaliserer han at dyrene ikke er å se lengre, og lettere skuffet reiser Stawomir seg opp på knærne. Men før han rekker å komme opp i stående, får han en sterk og bestemt hånd i hodet, lokalguiden ser tydeligvis dyrene likevel!

Vinker fram Oddmund og peker lenger til venstre, helt inne ved skogrensa langs bekkens; der tripper først geita ut igjen fra en snarvisitt inn i tetta og bukken følger på med snuta helt i rumpa på den utkårne. Vanskelig å få noe god støtte og skytestilling her utpå kanten og i det høye gresset, men Oddmund aker seg til rette og får Mausern'n i stødig anlegg med albuene på knærne. Holdet er absolutt ikke kort,

minimum 150 meter, men den sindige telemarkingen har dratt av noen skudd før. Likevel skjer det ikke noe i smellen, det vil si begge dyrene jager tilbake og blir borte i tetta. Men til tross for at to mann har fulgt med i håndkikkertene, var det

overhodet ikke skuddreaksjon å se på bukken. Overhodet ikke noe som helst! Oddmund er likevel sikker på treff og naturligvis vil alle uansett ned for å sjekke skuddplassen. De polske guidene leter og leter, men finne fremdeles ikke hverken blod eller hår. Jeg sjekker kameraet og ser at dyrene befant seg ennå 30-40 meter lenger unna enn de vi først tror. Og der! Ei bred blodstripe i åkeren og bukken har knapt kommet seg 10 meter ned i grofta. Som vanlig like utrolig godt å finne igjen vilt som blir borte i skuddøyeblikket, og dette er en flott bukk med uvanlig lange gevirstenger. Oddmund er glad og fornøyd, og det samme er naturligvis guidene!

Utrolig artig

Slik går de tre tildelte jakt dagene så alt for kjapt, Oddmund, Kjell og Daniel felle bukker både morgen og kveld. Noen store, noen enda større og alle verdt å ha med seg hjem til Norge. Her nede i området Mechov-høylandet er rådyrbestanden så

tett, og andelen flotte bukker så imponerende stor, at det egentlig er opp til jegerens skyteferdigheter og kanskje ikke minst lommebok, hvor mange trofeer som blir med hjem. For rådyrentusiaster generelt, og ikke minst ihuga bukkejegere spesielt, er det et sant eventyr å kunne oppleve så mye dyr. I tillegg er det ekstra artig under høybrunsten, hvor dyrene mister noe av sin vanlige forsiktighet og eksponerer seg i enda større grad enn til vanlig.

MYLLA JAKTREISER

Siden han reiste utenlands for første gang i 1993, har Vegard Eriksen vært på et hundretalls reiser/ekspedisjoner på alle jordens kontinenter, både som deltager og ekspedisjonsleder. Få om ingen andre norske jaktreisearrangører kan vise til et så vidt erfaringsgrunnlag, han har bla. jaktet og fisket med indianere i Nord og Sør-Amerika, med eskimoene på Grønland, har lært å spore av buskmenn i Afrika, jaktet med arabere i Tunisia og vært med russiske spetsnaz i Sibir, der han har lært overlevelsesteknikker i ekstrem kulde.

Etter over tjuen år i bransjen har Vegard Eriksen et svært bredt kontaktnett rundt omkring på stort sett alle kontinenter. Hans samboer Marta Chudzika er for øvrig fra Polen og det skader selvfølgelig ikke at hun også er jeger, fotograf og lidenskapelig friluftsmenneske. Hun jobber nå til daglig på kontoret i Mylla Jaktreiser og snakker i tillegg til morsmålet tysk, engelsk og kan kommunisere på spansk og norsk. Se mer info på:

www.mylla.no og www.trofejakt.no